

Có vẻ như “Đất nọ c” và “Nhân dân” là hai phạm trù rất gần gũi, rất thân thiết, có quan hệ máu thịt với nhau, thậm chí không thể tách rời nhau. Từ hàng ngàn năm rồi, nhiều người đã hiểu như vậy, đã cảm nhận như vậy.

Tôi sẽ không viết đến những dòng chữ có vẻ nghịch lý sau đây nếu không sáng tỏ i chữ “c” ng s n”. Sẽ k quá c a chữ đ đó đã đánh th c m i ph n kháng trong t duy, làm chúng ta v m ng và v luôn nh ng n p nghĩ khác.

Và m t trong nh ng phát hi n bằng hoàng nh t là: Đất nọ c và Nhân dân là hai th c th có kh năng tr thành thù đ ch.

Đào Hi u

1 Tôi thu bé, con người đã gần li n với đất nọ c mình qua lũy tre làng, dòng sông, bãi n đò, nh ng bãi bi n th m ng, nh ng núi non hùng vĩ, nh ng danh lam thắng c nh...t t c , góp ph n t o ra tâm h n, tính cách và tình yêu c a m i ng i, t đó hình thành nh ng m i dây ràng bu c, nh th mà khi có người xâm thì c dân t c cùng đ ng lên, đ ng lòng đánh đ i chúng, giành l i t ng t c đ t, t ng ng n rau...

Đó là nh ng đi u có th t. Đã t ng x y ra. Nh ng t m lòng yêu nọ c, nh ng hy sinh vì t qu c, nh ng anh hùng dân t c... t t c đ u có th t.

Duy ch m t đi u ngh ch lý, đó là: trong l ch s nhân lo i CH A BAO GI Đ T NỌ C LÀ C A NHÂN DÂN.

Ngày xưa, khi vua Vũ đi t đ c Tr , đ ng nên nhà Chu, thiên h ai cũng tôn ph.

Ch có Bá Di, Thúc T chế là b t nghĩa, không thèm ăn thóc nhà Chu, cùng nhau lên núi Thú Đ ng, hái rau đ nh t.

Sau, có người đ n b o: “Nhà Chu đã tr thiên h , thì n i nào l i ch ng ph i c a nhà Chu, ăn rau núi này ch ng ph i ăn rau nhà Chu ?”

Hai ông nghe nói, bèn nh n đối cho đ n ch t.

Rõ ràng th i y ng i ta quan ni m sông núi, k c rau r ng đ u “c a nhà Chu” nào ph i c a nhân dân.

Ngày c h t thóc là do m hôi nọ c m t c a nông dân làm nên mà cũng đ c g i là “thóc nhà Chu” thì nhân dân còn l i gì?

Trong bài th “Nam Quốc S n Hà”, Lý Th ng Ki t cũng xem đ t nọ c Vi t Nam là c a vua chúa nhà Lý khi ông vi t: “Nam qu c s n hà Nam đ c ” thì th t s cũng đã “xí ph n” cho tri u đình h t r i, còn gì cho đám dân đen n a?!

Th i phong ki n, đ t nọ c là c a nhà vua nên m i có cha truy n con n i, nên trung quân và ái qu c m i g p làm m t.

2 Ngày nay ng i ta nói nhi u đ n dân ch .

Có vẻ như đ t nọ c không còn là c a “nhà Chu” n a, có vẻ như “Nam qu c s n hà” không còn c a “Nam đ ” n a.

V y ch c là c a nhân dân r i!

Th xem có ph i v y không?

Nếu cái đ t nọ c giàu tài nguyên này, cái quê h ng “r ng vàng bi n b c” này là c a nhân dân, sao nhân dân nghèo kh đ n v y?

Sao nh ng chàng trai nông thôn chân l m tay bùn v n nhà tranh vách đ t?

Sao nh ng cô gái quê ph i lên thành ph bán thân?

Sao bác phu xích lô v n còng l ng đ p m i ngày, sao l p tr con nhà lao đ ng ph i nh nh i m hôi trong các khu ch xu t, các m than, các nhà máy ch bi n h i s n, lâm s n, nông

s n...ch đ ki m ch a đ n m t trăm đô la m i tháng?

Sao nhân dân lao đ ng v n ph i chui rúc trong nh ng căn nhà t i tàn ch t h p?

N u r ng là vàng, bi n là b c thì vàng đ đâu, b c đi đâu, mà m i l n làm đ ng, xây c u l i ph i vay v n ODA, vay v n Ngân hàng Th gi i, Qu ti n t Th gi i... đ x y ra nh ng v tham nh ng nh c nh nh PMU18, nh v c u Văn Thánh, nh v PCI Nh t B n...và hàng ngàn v khác?

N u đ t n c này là c a nhân dân thì sao đ u m khai thác nh u nh v y mà dân không giàu? mà Đ ng l i giàu?

N u đ t n c là c a nhân dân sao l i ch có m t nhóm các t p đoàn tài phi t ph t lên nh kinh doanh r ng, bi n, đ t đai và lúa g o... trong khi nhân dân thì b c p đ t, r ng thì b phá, thóc lúa thì b th ng lái ép giá, đ y nông dân vào ki p s ng b n cùng?

3 Có quá nh u b ng ch ng đ nói r ng trong l ch s ch a bao gi đ t n c là c a nhân dân. Đ t n c ch là c a nhân dân trong các h c thuy t, trong văn th , trong âm nh c.

Đ t n c ch là c a nhân dân trong hoài ni m tu i th , trong tâm tình chôn nhau c t rún.

Trên th c t đ t n c bao gi cũng là tài s n riêng c a giai c p c m quy n.

Ngày x a thì đ t n c là c a vua chúa, ngày nay đ t n c là c a các chính quy n.

Còn nhân dân?

Ngo i tr s ít giàu có c các đô th l n, đ i đa s nhân dân lao đ ng, công nhân, nông dân, công ch c, t ch c ăn l ng...ch có đ c m t căn nhà nh , m t mái tranh nghèo, m t cái chu t t i tắm trong xóm lao đ ng hay d i g m c u.

Nh ng nhà hàng, nh ng khách s n sang tr ng, nh ng vũ tr ng xa hoa, nh ng c a hàng l ng y kia không ph i c a nhân dân.

Nh ng khu đô th m i, nh ng resorts, nh ng sân golf, nh ng câu l c b qu n v t, nh ng cu c thi hoa h u liên miên kia... không bao gi là c a nhân dân.

Nh ng m bô-xit, m than, m đ u tr giá hàng ngàn t đô la kia, nh ng lâm s n, h i s n vô t n kia...ch a bao gi là c a nhân dân.

Nhân dân ch có cái t chim bé nh c a mình, nhân dân ch có v i cà, con m m, c khoai, r y b p, chi c xích lô đ p, chi c xe máy đ ch y xe ôm, đ đi làm m i ngày.

Nhân dân không bi t nghe nh c giao h ng, không bi t hát Opera, nhân dân ch bi t rao:

“Cháo huy t đây!” Bánh mì nóng giòn đây!” Bào m i đây!” “Mài dao mài kéo đây!”...

Nhân dân không có vé vào xem thi hoa h u hoàn vũ hay xem trình di n th i trang, nhân dân ch có năm ngàn đ ng đ tr m t cu c xe ra đ ng đ u đ ng Huy n Trân Công Chúa và g i: “Đi ch i không anh?”.

Nhân dân không có ai b o v , ch bi t ch y tr i ch t khi b công an đem xe t i xúc v đ n đ “làm s ch thành ph .”

Trong th i chi n, bao gi nhân dân cũng b xem nh m t th “tài nguyên”, m t “ngu n c b p đ i dào” s ng sàng cung c p cho chi n tr ng đ giành th ng l i trong các cu c chi n tranh mang danh nghĩa “gi i phóng” “ch ng ngo i xâm” “thánh chi n” “v qu c”...

T i nghi p cho hàng trăm th h nh ng ng i lính đã ngã xu ng trong các cu c “chi n tranh th n thánh” y đ r i cu i cùng đ t n c l i l t vào tay m t nhóm “đ ng h ng” chuyên ngh v vét.

Đ t n c đã b c ng đo t.

Gi đây, đ i v i nhân dân Vi t Nam, n u đ t n c có còn đ c chú ý nghĩa, chính là vì nó đang ôm gi trong lòng nó x ng c t c a nh ng ng i thân đã ch t vì m t lý t ng hoang đ ng và m t c m không bao gi có th t.

4 Trung Qu c chi m đ o Hoàng Sa, r i Tr ng Sa.

Vài trăm ng i bi u tình b đàn áp, b b t, b đe d a.

Nhi u ng i h i tôi: “Sao không th y ông vi t v Hoàng Sa, Tr ng Sa mà ch vi t v nhân quy n, v dân ch ?”

Ch ng l i tôi l i ph i tr l i nh th này:

“Vì hai hòn đ o y ng i ta đã dâng cho Tàu r i. Ai đòi l i đ c? Mà n u nh có đòi đ c thì cái lãnh th giàu tài nguyên y cũng đâu ph i c a nhân dân. Hai hòn đ o y cũng s là tài s n c a nh ng k c m quy n và b n tài phi t, cũng s b chúng chia chác nhau mà ăn thôi.”

V tác gi :

Nhà văn Đào Hi u, sinh năm 1946 t nh Bình Đ nh, gia nh p Đ ng C ng s n năm 1968. Tham gia phong trào sinh viên m n Nam ch ng M , ông sau năm 1975 làm vi c t i báo Tu i Tr và NXB Tr TP. HCM. Năm 2008, ông công b trên m ng h i ký L c Đ ng, gây nhi u tranh lu n.